

имъ потреба, и ще имъ е нужна всякъ денъ до край животъ; и иматъ правдж, колко то родители ся окаивать, чи чяда та имъ толико години чели, а незнажтъ ни едно писмо да пишжтъ: защото не ся дава на тая наука нигдѣ потребно то вниманіе и упражненіе, и най много на наши тѣ ученицы, кои то виждаме, или отъ нужда, или отъ други причини: колко рано оставять училище то. Но добръ е мыслиж, въ мѣсто други тѣ високи науки, и не толико нужди, кои то нѣкои наши учители безъ време предавать разбъркано, незнамъ защо, много по добръ бы было да ся предава тая писменна наука послѣ Грамматика та и предъ Риторика та, за да можжтъ да добижтъ кратко понятіе за всяко слово, и ако не стижжтъ въ по високи науки.

Доволно е това предисловіе мыслиж, и ся надѣвамъ, какъ доброжелатели тѣ не ще гледать толпко на недостаточно то ми това дѣло, колко то на искрено то желанье и ревность: защото въ единадесетогодишно то си учителство, като познахъ колко е нужна тая наука за да ся предава на млади тѣ; и като видѣхъ, колко ся време губи на праздно въ некои училища отъ незнаніе, отъ не добръ способъ и метода; и ако ученолюбиво то и доброжелателно шюмнеско общество мя избра по Априлія за да бждж управна, гелъ на шюмненски тѣ училища; но послѣ ис-